

Boekfragment 'Ollie en het kronkeldier'- Wilma Geldof

Ollie deed een stap naar achteren en bleef ademloos staan. Het beest was net een grote kurkentrekker. Wat was het? Een reuzenzeepaard? Een megamonsterzeepaard? Nee, het had zwemvliesflippers. Een zeldzame zeehondensoort? Zijn bek had er iets van weg, maar zijn kop was te wollig. En het had oren boven op zijn kop: twee gele stokken met een rood balletje aan het uiteinde. Reuzenlollie-oren.

Op de plaatjes in zijn biologieboek stond geen enkel dier waar dit beest op leek. Het moest wel uit een heel ver land komen. Een land dat niemand kende.

Het beest lag kreunend op zijn kronkels in een plas water. Gele plukken haar uit zijn vacht dreven in het regenwater. Zijn zigzagmond leek te glimlachen, maar dat was gewoon de vorm, dacht Ollie. Het dier lachte niet.

Het regende gelukkig niet meer zo hard. Ollie deed een voorzichtige stap naar voren. 'Ik ben niet bang,' zei hij hardop. 'Ik ben niet bang voor jou. Denk dat maar niet.'

Het beest bewoog zijn gele kop in Ollies richting en opende zijn bek. Een kleine tong verscheen. Ollie sprong naar achteren. Toen gaapte het beest en zakte zijn bek weer dicht, alsof hij uitgeput was. Het dier kreunde zachtjes en klaaglijk: 'B U H È M È M È H.'

Het kon natuurlijk een truc zijn. Krokodillen deden toch ook alsof ze sliepen? Misschien was het beest onverwacht snel als een krokodil. Het was vast uitgehongerd. Misschien zou het – als Ollie één stap dichterbij kwam – opspringen en hem grijpen. Zich om hem heen kronkelen. Hem opvreten met die opengesperde bek. Met zijn kleren erbij. Als Kenneth en Klaartje hem gingen zoeken, zouden ze alleen zijn regenlaarzen terugvinden. Gele regenlaarzen met de diepe afdruk van scherpe, puntige tanden erin.

Of – Ollie rilde – met zijn voeten er nog in.